မယ်နိုင်
ကြယ်တစ်မှုန် နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

အချစ်ဆိုတာ

ဥသျှစ်သီးနဲ့ တူတယ်လို့

ခံစား လိုက်ရစဉ်မှာ

စာရွက်ဖြူလေးက လေထဲမှာ ...

အိပ်မက်ထဲမှာ

ဆီမီးခွက်စောင့် အာလာဒင်က

စာရွက်ဖြူလေးကို ကောင်းကင် အဖြစ်

ဖန်တီး ပေးလိုက်တယ်

ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်ပြီး

ကျန်စစ်သားရဲ့

အရိန္ဒမာလှံနဲ့ ပစ်ပေါက်လိုက်တာ

ငှက်ကလေး အဖြစ်

ငါ့ရင်ဘတ်ထဲ ခိုနားသွားတယ် ...

အချစ် ပင်လယ်ပြင်မှာ

အသိုက်လေး တစ်ခု ဖွဲ့စည်းနေတယ်။

ရင်ခုန်ခြင်းတဲ့ ...

စကြဝဠာထဲက

အရှိန်ပြင်းပြင်း ကျလာတဲ့

မြားတစ်စင်းရဲ့ အလင်းတန်းက

သံယောဇဉ်တဲ့ ...

မြားလေးက

တောင်စဉ်မရေရာ ပင်လယ်ကြီးကို ဖြတ်ပြီး

အသိုက်လေးဆီသို့ ...

ဝုန်းခနဲ ...

ပေါက်ကွဲပြီး

ချိုမြိန်တဲ့ သံစဉ်လေးက

အချစ်တဲ့ ...

ဒီလိုနဲ့ ပဲ

ငါဟာ ...

ဥသျှစ်သီးထဲမှာ

နွေးထွေးမှုတွေနဲ့

ခွေခွေလေး အိပ်ပျော် သွားတော့တယ်။

အခန်း(၁)

"အူဝဲ ... ဝဲ ... အူဝဲ ... ဝဲ"

ကလေးငိုသံက လေဒဏ် မိုးဒဏ်ကြား ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာ၏ ။ အိပ်ခန်းထဲမှ ကလေး ငိုသံကြောင့် အိမ်ရှေ့ခန်းမှ လူများ ရုတ်ရုတ်ရက်ရက် ဖြစ်ကုန်သည် ။

"ဘာလေးလဲဟေ့"

"မိန်းကလေးတော့"

"ကျွန်တော် ဝင်လာလို့ ရမလား"

"ခဏလေး ဟေး ..."

"ဟာ မြန်မြန်လုပ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်သမီး မျက်နှာကို ကြည့်ချင် လှပြီဗျ ။ ပန်းနုရော နေကောင်းလား"

"ကလေးရော လူကြီးပါ ကောင်းပါ့ရှင်။ ပန်းနုကတော့ မောလို့ ထင်တယ်၊ ခဏ မိန်းနေတယ်။ ကလေးက ဖူးဖူးလှလှ၊ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ကြီးတော့။ ကိုဖုန်းနိုင် ... ရှင်တော့ပွတာပဲ။ ယောက္ခမ အခေါ် ခံရတော့မှာ ပဲ "

"ဟုတ်ပ့ါ အိုးလေးလိုပဲ လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေ"

"ဟာဗျာ ကျွန်တော် ဝင်လာခဲ့ပြီ"

ကိုဖုန်းနိုင်က ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် နိုင်သူ ပီပီ သမီးလေးကို မြင်ချင်လှသည့် စိတ်ဆန္ဒကို မထိန်းချုပ် နိုင်တော့ပဲ၊ လိုက်ကာစကို ပင့်ကာ တံခါးကို ဆွဲဖွင့် ပစ်လိုက် လိုက်သည် ။ အနီးစ ဖြူဖြူလေးနှင့် ထုပ်ပွေ့ထား

သော ကလေးငယ်ကို အငမ်းမရ ပွေ့ချီကာ ...

"ဖေ့သမီးလေး"

အပြုံးမျက်နှာနှင့် ကလေးငယ်ကို ရွှန်းရွှန်း စားစားကြီး ပွေ့ချီထားသော ကိုဖုန်းနိုင်ကို လူအများက ကရုဏာ မျက်စောင်းကြီး များ နှင့်။ ကိုဖုန်းနိုင်မှာ ဒါတွေကို ဂရုမပြုနိုင်အား။ ကလေးငယ်ကိုသာ တရှုံ့ရှုံ့ ငုံ့မွှေးနေတော့သည် ။

"ပန်းနု ... ပန်းနု ကြည့်ပါဦး၊ ငါတို့ သမီးလေးကို"

"အင်း ... အဲ"

"ဟဲ့ ... ဖုန်းနိုင်၊ နင်ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ။ ပန်းနုက ပင်ပန်းနေတဲ့ဟာကို"

"ဪ ကန်တော့၊ ကျွန်တော်က ပန်းနုကို အရမ်း ပြချင်နေပြီဗျ"

"အင်း ... ပန်းနုလည်း သမီးလေးကို ကြည့်ချင်ပါတယ်"

ထိုအခါကျမှ ကိုဖုန်းနိုင်ခမျာ စိတ်ဆန္ဒ ပြည့်ဝသွားပုံနှင့် အားပါးတရ ပြုံးဖြီးကြီး လုပ်လာသည် ။ ကလေးငယ်ကို သူတို့ နှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆုံ ကြည့်လိုက်ကြပြီး တစ်ယောက်ကိုယ် တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ကြ ပြန်သည် ။

"သမီးက အစ်ကိုနဲ့ တူတာ ထင်တယ်နော်"

"အင်း ... နှာခေါင်းနဲ့ ပါးစပ်တော့ ဟုတ်တယ်။ မျက်နှာကျပုံ ကတော့ ပန်းနုအတိုင်းပါပဲ"

"အင်း ပန်းနုလို တူရင်တော့ ဆံပင်ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး "

"မကောင်းရင်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ တို့ သမီးလေးက သိပ်ချောနေ

တာကိုး။ နောက်ဆို တို့ သမီးလေးက ဂါဝန်ဖြူလေးနဲ့ သိပ်လှနေဦးမှာ ။ ကြည့်စမ်းပါဦး။ သမီးရဲ့ မျက်နှာလေးက လုံးဖောင်းဖောင်း လေးနဲ့ အိုးကလေးလို ပဲနော်"

"ဟုတ်ပ့ါ၊ နှုတ်ခမ်းလေး တွေရော ဖူးငုံနေတာပဲ။ အစ်ကို သမီးလေး ကို ဘယ်လို နာမည်ပေးရင် ကောင်းမလဲဟင်"

"အင်း အိုကလေးနဲ့ လည်း တူတယ်။ နောင်အနာဂတ် များ စွာ မှာ လည်း ကြယ်တစ်ပွင့်လို ထွန်းလင်း တောက်ပ စေချင်တယ်။ အဲဒီတော့ တို့ သမီးလေးကို အိုးကြယ်လင်းလို့ နာမည်ပေးရင် မကောင်းဘူးလား"

"အိုးကြယ်လင်း ... အိုးကြယ်လင်း ... ကောင်းတယ် ... ကောင်း တယ်။ အဲဒီလိုပဲခေါ်မယ်"

နှစ်ယောက်သား အားရ ကျေနပ် သွားဟန်မျိုး တစ်ယောက်ကိုယ် တစ်ယောက် အရည်ကြည် တို့ နှင့် ရွှန်းလဲ့စွာ စိုက်ကြည့် လိုက်ကြသည် ။

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ ကြည်နူးတာ နောက်ကိစ္စ၊ မင်းတို့ အခုလို ပြောနေကြ တာနဲ့ ပဲ ကလေးက အအေးမိဦးမယ်။ ကလေးက နုတယ်ဟဲ့။ ပန်းနု လည်း အနားယူတော့။ ကဲ ... သေးကြည်၊ ကျုပ်တို့ လည်း ပြီးရင် ပြန်ရ အောင်။ မြမှုန်းခြယ်အိမ် အမီသွားရဦးမယ်"

အဒေါ်ကြီး နှစ်ယောက်ရဲ့ အမှတ်တမဲ့ စကားလုံးက သူတို့ နားထဲ စူး ဝင်လာရသည် ။

"မြမှုန်းခြယ် ဟုတ်လား။ သူ ရွာကို ပြန်ရောက် နေပြန်ပြီလား"

"ဟုတ်ပ့ါ ဒါကို မင်းတို့ မသိကြဘူးလား။ ပြန်ရောက် နေတာတောင် ကြာလှရှိပ့ါ။ အခုဆို သူ့အိမ်မှာ ကောင်မလေး ဆယ်ယောက်လောက် ရှိ

နေပြီ"

"သူ့အိမ်က အခုဘယ်မှာ လဲ"

"ရွာပြင်အလုပ်ပဲ၊ ရွာပြင်မှာ ပေါ့"

"ကဲကဲ … ကျုပ်တို့ သွားကြစို့။ သေးကြည် လုပ်ပါ။ မြန်မြန်သွားမယ် ။ မိုးချုပ် နေဦးမယ်"

ဟု ဆိုကာ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ထွက်သွားကြသော အဒေါ်ကြီး နှစ်ယောက်ကို မမြင်မကမ်း လှမ်းကြည့်ရင်း …

"မြမှုန်းခြယ် ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီ ဆိုတော့ တို့ လမ်းလေးက လူရှုပ်ဦးတော့မှာ ပဲ"

"ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုရယ်။ မြမှုန်းခြယ်က ဘဝ အကျည်းတန် ပေမဲ့ စိတ်ရင်းလည်း လှတယ်။ လူလည်း လှတယ်"

"ခေါင်ရန်းပန်းလိုပေါ့၊ အရောင်စိုပြီး လှပတယ်။ အပင်မြင့်မှ ပွင့်တယ်။ တစ်ခိုင်မှာ မှ တစ်ပွင့်တည်းရယ် ဆိုပေမဲ့ ပန်ဖို့ လည်း မတင့်တယ်၊ ဘုရားလှူဖို့ လည်း မဖြစ်။ အရှူး တစ်ယောက်က လှပါတယ် ဆိုပြီး ကောက်ပန် မိခဲ့ရင်တောင် ကုလို့ မရတော့ဘူး ဆိုပြီးနဲ့ ။ အမှန် တကယ်တော့ ခေါင်ရန်းပန်းလည်း အလှဆုံးသော ပန်းပွင့်တွေထဲက တစ်ပွင့်ပါ"

"ပြီးတော့ မြမှုန်းခြယ်က မနောလည်း လှသူပါ။ သူ့ကြောင့်သာ မဟုတ်ရင်၊ သူသာ မကူညီခဲ့ရင် အစ်ကိုနဲ့ ပန်းနုလည်း လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့မှာ မဟုတ်သလို အိုးကြယ်လင်းလေး ကလည်း လူ့လောကမှာ ရှင်သန်လာမှ မဟုတ်ဘူး "

အခုအချိန်မှ တော့ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အတွေး ကိုယ်စီနှင့် တိတ်ဆိတ် သွားကြတော့သည် ။ အတိတ်က ပုံရိပ်တွေက ကြီးစိုးသွား၍

ပါ။

မှန်ပါသည် ။

မြမှုန်းခြယ်ဆိုတဲ့ လှပသော အမျိုးသမီးကြီး အကြောင်းတွေပါ။

မြမှုန်းခြယ် ဆိုသော အမည်နာမကို ကြားလိုက်တာနှင့် သူတို့ ရဲ့ မြို့နေလူတွေ အားလုံးရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ အသားဖြူဖြူ၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်နှင့်၊ တည်ကြည်တဲ့ မျက်နှာလှလှက အာရုံထဲမှာ တန်းခနဲ။

မြို့လေးက ကျယ်ပြန့်၍ တစ်ယောက်ကိုယ် တစ်ယောက် သိရန် အင်မတန် ခဲယဉ်း လှပေမဲ့ မြမှုန်းခြယ် ကိုတော့ ကလေးလူကြီး အားလုံးလိုလို သိကြသည် ။

ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ မြမှုန်းခြယ်ဆိုသော ခပ်လှလှ အမျိုးသမီးက ညဥ့်ငှက်ထိန်း ဆိုပြီး နာမည်ကြီး လှ၍ ပါ။

သူမ တစ်ခါတစ်ရံ ခရီးထွက်လျှင်လည်း အချိန်ကြာမြင့် တတ်ပြီး ပြန်ရောက်လာခဲ့ ပြန်ရင်လည်း မိန်းမလှများ စွာ ပါလာတတ်၍ ပါ။

ပန်းနုလည်း ပါလာတတ်သော မိန်းမလှ များ စွာတွေ ထဲက တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည် ။ မြမှုန်းခြယ်က မကောင်းတဲ့ မိန်းမကြီး ဆိုပေမဲ့ သူ့အိမ်မှာ ရှိနေတဲ့ ကောင်မလေးတွေကို ယောကျ်ား တစ်ယောက်က တည်တည်တံ့တံ့ လက်ထပ်ယူချင် ပါတယ်ဆိုလည်း ကြည်ကြည် ဖြူဖြူပင် ။

ဒါပေမဲ့ သူတို့ နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ ရင်ထဲမှာ နားလည် ထားကြသည်က မြမှုန်းခြယ် ဆိုသော ဘယ်က ရောက်လာမှန်း မသိတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးက အတိတ်ဘဝ ကုသိုလ်ကံ ကြောင့်သာ ထိုဘဝမျိုးမှာ ကျင်လည်

ကျက်စား နေရတာပါလားဟု ဖြစ်သည် ။

ညဥ့်ငှက်ထိန်း ဆိုပေမဲ့လည်း လူအားလုံးရဲ့ အထင်သေး ရှုတ်ချမှုကို မခံရ လောက်အောင် တည်ကြည် လှပသူ။ အပေးအကမ်း အလှူအတန်း ရက်ရောသူပါပဲ။

သူတို့ သမီးလေး အိုးကြယ်လင်းကို ကျေးဇူးရှင်မ မြမှုန်းခြယ်ထံ သွားရောက် ကြွားပါ ရဦးမည်ဟု ပဲ စိတ်ကူး လိုက်မိသည် ။

***

အခန်း(၂)

"မာမီလေး ပြန်ရောက် နေတယ်ဆို"

"ပန်းနုတို့ များ ပျောက်သွား လိုက်တာ၊ မာမီလေး ပြန်ရောက်မှ ပဲ လာဖော် ရတော့တယ်"

"အေးပေါ့။ သူက လူကောင်း တစ်ယောက်နဲ့ ဖူးစာ ဆုံသွားတာကိုး။ တို့လို လူတွေဆီ ဘယ်လာတော့မလဲ"

အပေါင်းအသင်းဟောင်း များက ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းသံနှင့် ခနိုးခနဲ ပြောလာကြသည် ။

"မဟုတ်ရပါဘူးဟယ်။ တို့ က ဘဝထဲ ရောက်သွားလို့ ပါ"

"ကိုဖုန်းနိုင်က တို့ တွေဆီ မလာစေတာလား"

"ဟုတ်ပ့ါ။ တို့ တွေဆီ လာရင် သိက္ခာကျနေ ဦးမယ်"

"အဲဒီလို မဟုတ်ရပါဘူးဟယ်။ ရှင်တို့ ကလည်း ကိုဖုန်းနိုင်က တို့ တွေရဲ့ ဘဝကို နားလည်လို့ လည်း ပန်းနုဆိုတဲ့ ကျူပ်ကို လက်ထပ် ခဲ့တာပေ့ါ"

"ဒါနဲ့ ရှင်တို့ စီးပွားရေး အဆင်ပြေကြ ရဲ့ လား"

"အင်း ... ဒီလိုပါပဲ"

"မပြေလည်ရင် အချိန်မရွေး ပြောနော်။ တို့ တွေက ရေကတော့ အမြဲ မပြတ်ဖူးတော့"

"ကျေးဇူးပါပဲဟယ်"

"ဒါက နင်တို့ ကလေးလား"

"အင်း"

"ချစ်စရာကြီးဟယ်၊ ဖြူဖြူခဲခဲနဲ့ ။ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ"

"အိုးကြယ်လင်းတဲ့ "

"အိုးကြယ်လင် ... သိပ်လှပါလား။ ကိုဖုန်းနိုင်က အဲဒီလို ကျတော့လည်း စိတ်ကူး ကောင်းသားပဲ"

အရှိန်အဝါ အပြည့်နဲ့ စကားသံ ကြည်ကြည်ရှရှ တစ်ခုကြောင့် နောက်ကျောဘက်ကို လှည့်ပြန် ကြည့်မိလိုက်သည် ။ မှန်ပါသည် ။ အရှိန်အဝါ တစ်မျိုးနှင့် ထွန်းလင်း တောက်ပြောင်နေတဲ့ မိန်းမလှကြီး မြမှုန်းခြယ်ပါပဲ။

"သမီးက သိပ်ကို ရှင်းသန့် ဖွေးဥနေတာပဲ။ အနာဂတ်တော့ သက်ဝင် လှပဦးမယ်။ မှန်း ... ပွေ့ရအောင်"

"ဟုတ်ကဲ့ မာမီလေး"

အားလုံးက မာမီလေးဟု ခေါ်သော မြမှုန်းခြယ်ကို တလေးတစား ရှိကြတာမို့ ကလေးကို ပိုးထုပ်ထဲမှ ဖြုတ်ကာ မြမှုန်းခြယ် လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည် ။

မြမှုန်းခြယ်က ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပွေ့ လိုက်သည် နှင့် အမည်မသိ နိုင်သော ခံစားချက် တစ်မျိုးက နှလုံးသွေးကြောထဲ စိမ့်ဝင်

လာ မိသည် ။ ကလေးရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ရင်းနှင့်ပင် မျက်ဝန်းအိမ်ထဲ မျက်ရည်ကြည်ဥတို့ တွဲခို လာရသည် ။ ဒီလိုကြီး ရှိုက်ငင် လှိုက်ဖိုတဲ့ ခံစားချက်မျိုးကို သူမ တစ်သက်တာမှာ ဘယ်သော အခါမှာ မှ မခံစားခဲ့ ရဖူးခဲ့။ ဘာကြောင့်လဲ ... ဘာကြောင့်လဲ။ သူမကိုယ် သူမလည်း မသိနိုင်သလို၊ အထူး ငြိမ်သက်နေတဲ့ သူမကို ကြည့်ရင်းလည်း ကျန်လူများက မဝေခွဲနိုင်ခဲ့။

"တိုင် ... တိုင် ... တိုင် ... တိုင် ... တိုင် ... တိုင် ... တိုင်"

"ဟဲ့သော့ ... ဘာသံတုံး"

"မီးဂလိုင် ထင်တယ်"

သူမတို့ ပြောဆို ဝေဖန်၍ ပင် မဆုံးလိုက်နိုင်။ ရွာထဲမှာ ဆူညံစွာဖြင့် လူတစ်အုပ် ပြေးထွက်လာခဲ့သည် ။

"မီးတဲ့ ဟေ့ ... မီး ... မီး ... မီး"

"ဟယ် ... မီးတဲ့ ။ ဒုက္ခပါပဲ"

"တို့ နဲ့ ဝေးသလား မသိဘူး။ လာဟေ့ အပေါ်တက်ကြည့် ရအောင်"

ဟု တစ်ယောက်က ဝုန်းခနဲ ပြေးတက် လာခဲ့ကြသည် ။ သူမတို့အားလုံး မီးလောင်ရာဘက် မှန်းဆကာ ဝရန်တာမှာ ထွက်ရပ်ကြည့် လိုက်သည် ။

သူမတို့ ကြည့်လိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မီးလုံးကြီး တစ်လုံးက ဝုန်းခနဲ အပေါ် ပျံတက်လာသည် ။

"အမယ်လေး လုပ်ကြပါဦး"

ပန်းနု တစ်ယောက် ကြောက်လန့်တကြား ရင်ဘတ်လေး ဖိကာ

အော်မိလိုက်သည် ။

"ပန်းနု ... နင်တို့ နေတဲ့ ရပ်ကွက်ဘက်ကပဲ"

"မီးတောက်ကြီးက အင်မတန် ကြီးတာတော့"

"ဒီမီးတောက် အရဆိုရင် ဘယ်နှအိမ်တောင် ကူးသွားပြီလဲ မသိဘူး။ မီးအရှိန်က သိပ်ပြင်းနေတယ်။ လေသာဝေ့ရင် တို့ ဘက်လည်း ရောက်လာ နိုင်တာပဲ။ ကဲ ... ကဲ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းစရာ ရှိတာ သိမ်းထားပော့။ အရေးကြီးတာတွေပဲ တနိုင် ထုပ်ပိုးထား။ အနား ရောက်ခဲ့ရင်လည်း ကြောက်လန့်တကြား ထွက်မပြေးကြနဲ့ ။ လူစုကွဲသွားရင် အန္တရာယ်များတယ်"

မြမှုန်းခြယ်ရဲ့ အသံ ကြည်ရှရှပင် မဆုံးလိုက်နိုင်။ ဝရန်းသုန်းကားနှင့် ကောင်မလေး တစ်စု သိမ်းစရာ ရှိတာ သိမ်းဆည်းနိုင်အောင် ပြေးထွက် သွားကြသည် ။

ပန်းနုမှာ တော့ ထိုအချိန်ထိ မီးတောက်ကြီးကို ကြည့်ကာ ကြက်သေသေမိနေဆဲ။

"ပန်းနု ... ပန်းနု"

မြမှုန်းခြယ်ရဲ့ အသံကြားတော့မှ အိပ်မက်မှ လန့်နိုး လာပုံမျိုးနှင့် မျက်ခွံလေး ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် ဖြစ်လာသည် ။

"မာမီလေး ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ။ အဲဒါ ပန်းနုတို့ ရပ်ကွက်ဘက်ကကြီး။ အစ်ကို ... အစ်ကို ... ကိုဖုန်းနိုင် ဒုက္ခပါပဲ။ အစ်ကို ... အိမ်မှာ အစ်ကို နေမကောင်း ဖြစ်နေတာ။ လုပ်ကြပါဦး ... အစ်ကို"

ထိုအခါကျမှ ရူးရူး ကန်းကန်းနှင့် လေ့ကားကို ဝရန်းသုန်းကား ပြေးဆင်း သွားပြန်သည် ။

"ပန်းနု ... ဟဲ့ ... ပန်းနု"

"အစ်ကို ... အစ်ကို ... အစ်ကို့ကို ကယ်ကြပါဦး။ အစ်ကို"

"ပန်းနု ... ဟဲ့ ... ပန်းနု"

မြမှုန်းခြယ် ဝရန်တာကသာ တကြော်ကြော် အော်နေ ရပေမဲ့ ပန်းနုမှာ သူ့ခင်ပွန်းကိုသာ တ၍ ပြေးထွက် သွားပေပြီ။ မြမှုန်းခြယ်မှာ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ ကစဥ့်ကလျား ဖြစ်သွားရသည် ။

ပန်းနုနောက် လိုက်သွား ရအောင်လည်း သူမရင်ခွင် ကြားမှာ အိုးကြယ်လင်းလေးက အိပ်ပျော်၍ ...

"ဟဲ့ ... ကောင်မလေးတွေ၊ ငါ့နားမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိကြဘူးလား ။ ဟဲ့ ... သူဇာ၊ ဖြူပြာ၊ မူယာ"

"ရှင် ... မာမီ"

"ပန်းနု ဖုန်းနိုင်ကို စိတ်ပူပြီး ပြေးထွက်သွားပြီ၊ လိုက်ကြစမ်း သွေးနုနု သားနုနုနဲ့ ။ ဒီကောင်မလေးတော့ ဒုက္ခရောက်တော့ မှာ ပဲ။ လိုက်ကြစမ်း ... မြန်မြန်"

မြမှုန်းခြယ်၏ အသံ ကြည်ရှရှ ဆုံးသွားတာနှင့် မိန်းကလေး သုံးယောက်မှာ ကစဥ့်ကလျား ပြေးဆင်း သွားကြပြန်သည် ။ မီးအပူရှိန်က အငေးဆီထိပါ ဟပ်လာ၍ လိုက်သွားကြသော သူမတို့ သုံးယောက်လုံးက နောက်ဆုတ် ပြေးလာ ကြပြန်သည် ။

ပန်းနုမှာ တော့ ဇောအဟု န်ကြောင့် မီးအပူကြား ထဲသို့ တစ်ဇွတ်ထိုး ပြေးဝင်မိသည် ။

"ကိုဖုန်းနိုင် ... ကိုဖုန်းနိုင် ... အစ်ကို ... အစ်ကို ... ဖုန်းနိုင်။ ရှင်

ဘယ်မှာ လဲ။ အစ်ကိုဖုန်းနိုင် ... အစ်ကိုဖုန်းနိုင်လို့ ။ အစ်ကို ဘယ်မှာ လဲ ... အစ်ကိုဖုန်းနိုင်"

လည်ချောင်း ကွဲလုမတတ် အော်ခေါ် နေပေမဲ့လည်း ဆူညံနေတဲ့ လူအုပ်ကြားထဲ သူမအသံက မထိုးဖောက်နိုင်။

"ကိုဖုန်းနိုင်ရေ ... ကျွန်မ ပန်းနုပါ။ ကိုဖုန်းနိုင် ... အစ်ကို"

လူတွေ အားလုံးက ကစဥ့်ကလျားနှင့် လောင်မြိုက်နေသော မီးပုံကြီးကို ကျောပေးပြီး အော်ဟစ် ဆူညံစွာ အထုပ်ကိုယ်စီ ရွက်ကာ ပြေးနေကြပေမဲ့ သူမမှာ တော့ ပြေးလွှား ဆူညံနေသော လူအုပ်ကြီးထဲ အတင်းတိုးဝင်လာခဲ့သည် ။

"ကိုဖုန်းနိုင် ... ကိုဖုန်းနိုင်ရေ"

လောင်မြိုက် နီရဲနေသော မီးတောက်ကြီးက သူမနားသို့ အရှိန်အဟုန် ပြင်းပြင်း ပြေးကပ် လာခဲ့သည် ။

"ဖုန်း ... ဝုန်း"

မီးတောက်ကြီး ထဲမှာ ဘာတွေ ပေါက်ကွဲလို့ ပေါက်ကွဲနေသည် မသိ ။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး ဆူညံနေသည် ။ မီးတောက်ကြီးက တစ်စ ထက် တစ်စ ကြီးလာ၍ ပုံးစုတ်ကလေးနှင့် ကော်ကော် ငြိမ်းနေ ကြသူများက ပုံးကိုပစ်ချပြီး ပြေးသူက ပြေးနှင့်မို့ ဆူဆူညံညံ။

"ကိုဖုန်းနိုင် ... အစ်ကိုဖုန်းနိုင်"

မီးတောက်ကြီးနား တကြော်ကြော် အော်ရင်း တိုးကပ်သွားသော ပန်းနုရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်ကို လူတစ်ယောက်က ဆတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ...

"ပန်းနု ... နင် သေသွား ချင်တာလား။ မီးတောက်ကြီး ထဲမှာ ဒီလောက် ပေါက်ကွဲသံတွေ ထွက်နေတာ၊ နင်သေသွား ချင်ပြီလား"

"ကိုဖုန်းနိုင်ရော ... ကိုဖုန်းနိုင်။ ကိုဖုန်းနိုင် ... ဘယ်ရောက် နေပြီလဲ
"

"လာစမ်းဟာ ... လာ"

ကရုဏာနှင့် တခြား လူတစ်ယောက်က အတင်း ဖွတ်ဆွဲ ခေါ်လာခဲ့သည် ။ မီးတောက် မီးလျှံတွေကြောင့် မျက်ဝန်းအိမ်မှ စီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်ပူတို့ ပါ နီမြန်းနေပါ၏။

မီးတောက်ကြီးကိုသာ လှည့်ပြန် ကြည့်နေမိသည် ။ သူမ ရင်ထဲမှာတော့ ကစဥ့်ကလျား ဘာတွေ ဘယ်လို ဖြစ်တည်နေသည် မသိ။ ထိုမီးတောက်ကြီး ထဲမှာ ကိုဖုန်းနိုင် တစ်ယောက် ပါများ သွားပြီလား။ ကိုဖုန်းနိုင် တစ်ယောက် လွတ်အောင်မှ ရုန်းထွက် နိုင်ရဲ့ လား။

မီးက ဘယ်က ဘယ်လို စလောင် လာတာလဲ။ ထိုမီးတောက်ကြီး ထဲမှာ ပဲ လူတွေရဲ့ ချွေးသွေး အသက် အိုးအိမ်နှင့် ချမ်းသာခြင်း များ စွာတို့ လောင်ကျွမ်း သွားပါပြီကော။

သူမ ကိုယ်ဝန်ရှိစ ကတည်းက စုဆောင်း ထားရှိခဲ့တဲ့ စုဘူးလေး။ ဒါကရော ...။ သွားပါပြီ။ သူမရဲ့ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်။ ဘာဖြစ်လို့ များ သူမရဲ့ မျှော်လင့်ချက် များ စွာကို ဝါးမျို ဖျက်ဆီး ပစ်ရတာလဲ။ သူမဘဝက အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ရှုံးနိမ့် ခဲ့ဖူးသည် ။

လူ့ဘဝထဲ စတင်တဲ့ အခါမှာ အမိကဆုံး။ အပျိုရယ်လို့ ရပ်ကွက်ထဲ စဝင်ရမဲ့ အချိန်မှာ အစ်မကဆုံး။ ပြီး ... မနှစ်သက်ပါပဲ ဝမ်းရေးအတွက် ပုရိသတို့ နှင့် ဘဝကို ယှဥ်တွဲနေထိုင်။ ဘဝကို တွက်ကိန်းကျကျ ကျယ်

ပြောကာ တည်ဆောက် ပြီးချိန်မှ မီးကြမ်မှာက ဝင်ရောက် နှောင့်ယှက်။ ဒါက သူမဘဝတဲ့ လား။

သူမဘဝကို ရေကြည်ဖျန်း၊ လုံခြုံ နွေးထွေး စေခဲ့သော အိမ်ဦးနတ် အရှင် ကိုဖုန်းနိုင်ကရော၊ အခု ဘယ်မှာ လဲ။ သူမရင်ထဲ တားဆီးမဲ့ ဗလောင် ဆူလာသည် ။

ဆွဲခေါ်ခြင်း ခံနေရသော လက်ကောက်ဝတ်ကို အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ရုန်းမိပေမဲ့ မြဲမြဲလှသည် ။ သူမ အင်အားတို့ ကလည်း ချည့်နဲ့ လာပါ၏။ ကန်ခန်းနေသော အင်အားတို့ ကို မည်သို့ မည်ပုံ မွေးမြူ ရမှာ လဲ။

သူမ လိုက်ပါလာရာ လမ်းတစ်လျှောက် မှာ လည်း သူမနည်းတူ အော်ဟစ် ငိုကြွေး နေသူများ အတုံးအရုံး။ မိခင်ပျောက်လို့ လိုက်အော်ငို နေသော ကလေးငယ်။ ကလေးငယ် ပျောက်လို့ လိုက်အော်နေသော မျက်ရည်တွေနဲ့ မိခင်။ မိသားစုနှင့် ကွဲသွား၍ တကြော်ကြော် အော်ဟစ် ပူဆွေးနေသော အိမ်ထောင်ဦးစီး။

ရှုပ်ယှက်ခတ် ဆူညံ နေသူကြားမှာ သူမရဲ့ သောက။

အော်ဟစ် ဆူပူ နေသူတွေ ကြားမှာ မှ ငှက်ကျီးတောင် ဓားရှည်ကို ဝင့်၍ မီးတောက်တွေကြား ပြေးဝင်လာသူ ကုန်စုံဆိုင် ပိုင်ရှင်ကြီး ဦးမြကြီး။

"ဘယ်မှာ လဲ ဖုန်းနိုင်။ ဟင် ... ဘယ်မှာ လဲ ဖုန်းနိုင်။ တစ်ခါတည်း ခေါင်းဖြတ်ပြီး မီးပုံထဲထည့် သင်္ဂြိုဟ်ပစ်မယ်။ ဖုန်းနိုင် ... ဘယ်မှာ လဲ"

ထိုသို့ အော်ဟစ်သံ ကြားတာနဲ့ ပင် သူမဒူးများ ညွတ်ခွေကျချင် လာသည် ။ ဒါဆိုရင် မီးစလောင်တဲ့ အိမ်က သူမတို့ အိမ်ပေါ့။ ကိုဖုန်းနိုင်က နေမကောင်းလို့ အိပ်ရာထဲ လဲနေတာပဲ။ ဘယ်ကဘယ်လို။ သြော် ... သ

တိရပြီး သူမ ထမင်းဟင်းချက်ပြီး မီးဖိုထဲမှာ မီးမှ သတ်မထားခဲ့တာ။ သွားပြီ။ သူမရဲ့ အမှားတစ်ချက်ကို ကိုဖုန်းနိုင် လွတ်အောင်မှ ပြေးလိုက်နိုင်ရဲ့ လား။

"ဖုန်းနိုင် ဘယ်မှာ လဲကွ"

"ဒုက္ခပဲ ... ပြဿနာတွေက မကြီးသင့်ပဲ ကြီးကုန်ကြတော့မယ်။ ကိုမြကြီး ... အဲဒီဓားကြီး' ချထားပါဦး ... ကိုမြကြီး"

"မချနိုင်ဘူး ... ငါ့ချွေး ငါ့သွေးနဲ့ လုပ်ခဲ့ရတာတွေ။ တစ်နာရီ အတွင်းနဲ့ ငါ့ဆိုင် ပြာကျသွားပြီ။ ငါက ခွက်စုတ်နဲ့ တောင်းစားရမှာ လား။ မထူးဘူး ... ငါ ဖုန်းနိုင်ကို သတ်ပြီးမှ ကြိုးစင် တက်မယ်။ ဖုန်းနိုင် ဘယ်မှာ လဲကွ"

ဆူညံနေသော လူအုပ်ကြီးကြား ဦးမြကြီးရဲ့ အသံက ဟိန်း၍ ညံထွက်လာသည် ။ ပန်းနုမှာ တော့ ထိုအသံတွေ အားလုံးကို မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ဝက်။

"ပန်းနု"

"မာမီလေး ကယ်ပါဦး။ ကိုဖုန်းနိုင်ကို ကယ်ပါဦး၊ မာမီလေး"

အားကိုးဖွယ်ရာ ကောင်းတဲ့ မြမှုန်းခြယ်ကို မြင်လိုက်ရသည် နှင့် သူမက ငံ့လင့်တကြီး အားကိုး မိပါတော့သည် ။

"ညည်း ဒီမှာ ငိုနေလို့ အပို့ပဲ။ လာ ... ညည်းကို တွေ့ရင် လူတွေ သတ်ကြလိမ့်မယ်။ လာ ... ပြေးတော့။ ညည်း ... အ လှချည်လား"

ဟု စိတ်မရှည်နိုင်စွာ ဆွဲခေါ်ပြီး ပြေးလိုက်ကြသည် ။ မြမှုန်းခြယ်ရဲ့ အိမ်ရောက်တော့ ရွာထဲက မီးတောက် မီးလျှံတွေက တည်ငြိမ်စ ပြုနေပါပြီ။

သောက ရောက်နေတဲ့ သူမရင်အစုံကို သမီးလေး အိုးကြွယ်လင်းရဲ့ ငိုသံက စီးမိုးသွားသည် ။

သူမ သမီးလေးကို အားကိုးတကြီး ကောက်ပွေ့ကာ ...

"သမီးလေး"

"ကလေးက အပြစ် သိပ်ကင်းတယ်။ သူခမျာ ဆာနေရှာပြီ။ နို့တိုက်လိုက်ဦး"

"မာမီလေး ... ကိုဖုန်းနိုင်"

"အားလုံး ပြောကြတာက ညည်းတို့ မီးဖိုချောင်က စလောင်တယ် ဆိုပဲ။ ညည်းယောက်ျားကို ရဲတွေ ဖမ်းသွား ကြတယ်တဲ့ ။ စစ်ဆေးမေးမြန်း ဦးမှာ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ..."

"ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲဟင်။ ကိုဖုန်းနိုင် အတွက် အယူခံဝင်လို့ ရတယ် မဟုတ်လား"

"အိမ်ခြေ(၄၀)လောက် ပြုတ်သွားတာတဲ့ ။ အနည်းဆုံးတော့ ထောင်ကျမှာ သေချာတယ်။ ငါ့ရဲ့ စေတနာက ဒီအမှုထဲ ညည်းကို မပါစေချင်ဘူး"

"ဟင်"

"အဲဒီတော့ ညည်းပြေးတော့။ အကယ်၍ ညည်းမပြေးရင် အားလုံး ဒုက္ခ ရောက်နိုင်တယ်။ ညည်းပြေးတော့"

"သမီးလေး"

"အိုးကြွယ်လင်း အတွက် မပူနဲ့ ... ငါရှိနေတာပဲ။ ညည်းသာ လွတ်အောင်ပြေး၊ အခြေအနေ တည်ငြိမ်ပြီ ဆိုမှ ပြန်လာခဲ့၊ ဟုတ်ပြီလား"

"ကိုဖုန်းနိုင်"

"ငါတတ်နိုင် သလောက် စီစဉ်ပေးမယ်။ ညည်းက ငါ့အိမ်မှာ နေခဲ့ဖူးလို့ စေတနာနဲ့ ပါ။ ဟဲ့ … မူယာ ငါ့အိပ်ရာ ဘေးမှာ ပိုက်ဆံအိတ် ယူခဲ့စမ်း"

"ဟုတ်ကဲ့ မာမီလေး"

သိပ်မကြာ လိုက်ပါ။ သုတ်သီး သုတ်ပျာနှင့် မူယာ ရောက်လာသည်။ မူယာ၏ လက်ထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကို မြမှုန်းခြယ်က ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူလိုက်ပြီး …

"ရော့"

ဟု ဆိုကာ ပိုက်ဆံတစ်ထပ် လှမ်းပေးသည်။

"ရော … ယူလေ။ အဲဒါ ညည်းအတွက် လမ်းစရိတ်"

ရက်စက် လှချည်လား … ကံကြမ္မာရယ်။

တစ်လတောင် မပြည့်သေးတဲ့ ရင်ကဖြစ်တဲ့ သမီးငယ်ကို စွန့်ခွာ ထွက်ပြေး ရမှာ တဲ့ လား။ ပြီးတော့ အားကိုး ယုံကြည် ရပါသော ခင်ပွန်းသည်။ ဘာတွေ ဖြစ်နေပြီလဲ။

လုံခြုံနွေးထွေး ခဲ့ပါသော အိမ်လေးကလည်း မီးငွေ့လှိုင်လှိုင်။ ဒါကိုလှည့်မကြည့် စတမ်း ချန်ထား ခဲ့ရရင်လည်း သူမ ခြေလှမ်းတို့ က ခိုင်မြဲပါ့မလား။ သူမ ရင်ခွင်ကြားမှာ အိပ်ပျော် နေခဲ့သော သမီးငယ်ကို ဘယ်လို နှလုံးသားမျိုးနှင့် တခြားလူ ရင်ခွင်ထဲ အပ်ရမှာ တဲ့ လဲ။

ဒါပေမဲ့ သူမတောင် ဘယ်ကမ်းမှာ ဆိုက်ရမှန်းမသိ၊ ဘယ်လှေကို စီးရမှန်း မသိဘဲ သမီးငယ်ကို ဒုက္ခတွင်းထဲ ဆင်းဖို့ အဖော် ခေါ်ရဦးမှာ

လား။ သူမနှလုံးသားက မကြမ်းကြုတ်နိုင်။

သမီးရယ် ... တစ်ချိန်ချိန် မှာ တော့ အမေ သမီးကို လာခေါ်ပါ့မယ်။ သမီး ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ကြီးပြင်း ရမယ်နော်။

သမီးငယ်လေး ဘဝကို သူမ ဘယ်လို ဆုတောင်းများ ပေးပြီး ဘယ်လို အင်အားနဲ့ နှုတ်ဆက် ရမှာ တဲ့ လဲ။ ထိုဘဝကြီးကို နာကြည်းမိပါ၏။

သမီးရယ် ... မေမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

***

နောက် ဆယ်နှစ်ခန့်တွင် ...

အခန်း(၃)

"မြတ်ပု ... သမီးလေး အိပ်ပျော် သွားပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ မမ။ အခုတင်ပဲ အိပ်ပျော်သွားတယ်"

ဟု ဆိုကာ မြတ်ပုက အိုးကြယ်လင်း လေးကို စောင်းပါးပါး တစ်ထည် လွှမ်းခြုံပေးပြီး တံခါးမကို ဖွင့်ချလိုက်သည် ။ ခန့်ညားလှပတဲ့ မြမှုန်းခြယ်ရဲ့ မျက်နှာ ဖွေးဖွေးက မီးရောင်အောက်မှာ ထင်ရှား လှပနေသည် ။

"သမီးကို တော်တော် ချော့လိုက်ရသလား"

"ဟုတ်ကဲ့ နောက်ဆုံး ကျတော့လည်း ငြိမ်ကျ သွားတာပါပဲ"

"ဘာတွေပြောပြီး ငိုနေသေးသလဲ"

"သမီးက စကား သိပ်တတ်တာ။ လူကြီးလေး လိုလည်း တွေးတတ်သေးတယ်။ မေမေက အဲဒီလူကြီး လာခေါ်ရင် ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လိုက်သွားတာလဲ ဆိုပြီး အော်နေတော့ တာပဲ"

"မြတ်ပု အမြဲ မှတ်ထားပါ။ ညွှ့်သည် လာတာနဲ့ အနောက်ဆောင် ဘက်ကနေ ထွက်မလာနဲ့ ။ သမီးလေး ထွက်လာရင်လည်း အကြောင်း အမျိုးမျိုး ပြပြီး ဆွဲခေါ်ထား၊ သိလား။ ဧည့်သည် နဲ့ လည်း မျက်နှာ ပျက် စရာ ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ သမီးလေး စိတ်ထဲမှာ လည်း အနာ သေးသေး လေးမှ မရှိစေချင်ဘူး။ သမီးလေးက ငယ်သေးလို့ သာ ခွဲမနေချင် သေး တာ။ အမှန်တော့ သမီးလေးကို ဒီမှာ မထားသင့်ဘူး။ ကဲကဲ ... ညဥ့်နက် နေပြီ။ မြတ်ပုလည်း သွားအိပ်တော့။ သြော် မြတ်ပုကို အကြိမ်ကြိမ် အခါ ခါ ဆိုသလို မှာ ရဦးမယ်။ မြတ်ပုအတွက် သမီးရဲ့ ဝေယျာဝစ္စက လွဲရင် ကျန်တာ ဘာမှ အရေး မကြီးဘူးနော်။ သမီးကို လက်သည်းခွံလောက် လေးတောင် ထိခိုက်ရှနာ မဖြစ်ပါစေနဲ့ ။ ကျွန်မ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့မမ။ မြတ်ပု မှတ်ထားပ့ါမယ်"

"ကဲ ... သွားတော့"

သူ မ ရှေ့ မှာ ယို့ယို့လေး ထွက်ခွာ သွားသော မြတ်ပုကို တစေ့တစောင်း ကြည့်ရင်းက မီးရောင် ဝါဝါလေး အောက်မှာ မျက်ရည် စီးကြောင်းလေး များ နှင့် တရှုုံးရှုုံး အိပ်ပျော် နေရှာသော သမီးလေးကို ကရုဏာ သက်စွာ ကြည့်နေမိသည် ။

သမီးနဲ့ သူမရဲ့ သံယောဇဉ်တို့ က ဒီဆယ်နှစ် အတွင်း ပြောပြ မတတ်နိုင် လောက်အောင် ခိုင်မြဲ လာခဲ့ပါ၏။ သူမကိုယ်သူမ ချစ်တတ် တဲ့ နှလုံးသား မရှိခဲ့ပါဘူးဟု ထင်မှတ် မထားခဲ့ပေမဲ့ အိုးကြယ်လင်း လေးက သူမရဲ့ မာကျောတဲ့ နှလုံးသားကို အနိုင်ယူ။ အချစ်တို့ ကို ထွေး ပွေ့ ထားခဲ့ပြီလေ။

အခုဆိုရင် အိုးကြယ်လင်းလေး မရှိရင် သူမဘဝက မရှင်သန်နိုင် တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ ။ ဒီလို အတွေးမျိုးကို တွေးမိတိုင်း ပန်းနုက ဘယ်

ထောင့် ဘယ်နေရာက ဘွားခနဲ ပေါ်လာခဲ့မလဲ ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးက သူမ နှလုံးသားကို အရိပ်သဖွယ် ခြောက်လန့်နေဆဲ။

အိုးကြယ်လင်း လေးကို ဝတ်ကျေတန်းကျေ၊ လူမှုရေး ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် ကျွေးမွေး ထားခဲ့ ရပေမဲ့ အခုတော့ အိုးကြယ်လင်းလေး ကသာ သူမဘဝ ဖြစ်လာခဲ့ရ တော့သည် ။

အိုးကြယ်လင်း လေးက သမီးလေး ဖြစ်နေတာကြောင့် တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူမအတွက် စိန်ခဲ ဖြစ်လာ နိုင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ မျှော်ကိုးချက် မျိုး လည်း ပါသည် ။

သို့သော် အခုချိန်မှာ တော့ ဒီစိတ်တွေက ဘယ်ထိ လွင့်စဉ်သွားမလဲ မသိ။ လာသမျှ ဧည့်သည် များက အိုးကြယ်လင်းလေးကို တစေ့တစောင်း အကဲခတ်ခဲ့ရင်တောင် သူမ နှလုံးသားက နာကျင်ပြီး မခံမရပ် ဖြစ်ရသည် ထိပင်။

ရင်က ဖြစ်ရတဲ့ သမီးရင်းလေး မဟုတ်ခဲ့ပေမဲ့ ရင်တစ်ခုလုံးနဲ့ မဆံ့ဆန်အောင်ပင် သူမရဲ့ ဘဝ၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အတိတ် အားလုံးကို အိုးကြယ်လင်း လေးက စိုးမိုးထားဆဲ။ အခုဆို သူမရဲ့ မနက်ဖြန်တိုင်းကို အိုးကြယ်လင်း လေးက လွှမ်းမိုး လာတတ်ပါပြီ။

အိုးကြယ်လင်း လေးက သူမရဲ့ အချစ်ဆုံး၊ ဖူးဖူးမှုတ် ခံထားရတာကြောင့် အလွန် ဆိုးပါသည် ။ အိမ်ရှိ ကောင်မလေးတွေ အားလုံးက လည်း အိုးကြယ်လင်းလေးရဲ့ အာဏာစက် အောက်မှာ ပြားပြားဝပ်။ သူမကိုယ်၌ ကလည်း သမီးငယ်ကို မျက်နှာညိုး တစ်ချက် မခံခဲ့သူမို့ သမီးလေးက ပိုဆိုးနေသည် ထင်ပါရဲ့ ။

ဆိုးပါစေ ...

အဲဒီလို ဆိုးတာလေးကိုပဲ သူမက အသည်းတုန်အောင် ချစ်နေရသည် မဟုတ်လား။ ပါးဖောင်းဖောင်း လေးမှာ ပါးချိုင့်လေး တစ်ဖက်နစ်ဝင်နေတာ လေးကမှ ပို၍ ချစ်စရာ ကောင်းနေသယောင်။ ဆံပင်ကုပ်ဝဲ၊ ဂါဝန်ဖြူ၊ ဒေါက်ဖိနပ်ချွန်လေး များကိုသာ မရိုးနိုင်အောင် ဝတ်ဆင်တတ်သော အိုးကြယ်လင်း လေးက ကြည့်လေ ချစ်စရာ ကောင်းလေပါပဲ။

မျိုးရိုးဆိုတာ ပေါ်လွင်စမြဲ ဆိုသလိုပဲ။ အိုးကြယ်လင်းလေးက အသက်တစ်နှစ် ကြီးလာသည် နှင့် အမျှ ပန်းနုနဲ့ ဆင်တူ လာခဲ့သည် ။ ဒါကို အားလုံးသော လူများက သတိမထား မိကြပေမဲ့ အမြဲ စိုးရိမ်မှုများနဲ့ နေလာခဲ့တဲ့ မြမှုန်းခြယ် ကတော့ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း သိမြင် လာပါသည် ။

ခုနေ ပန်းနုဆိုသော ပန်းနုရောင်များ ပေါ်လာခဲ့ရင် ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးက သူမကို ချောက်ချား သွားစေပါသည် ။ ဒီလို ချောက်ချားမှုမျိုးနဲ့ နေလာခဲ့တာ နှစ်များ မနည်းတော့ပြီမို့ သူမ စိုးရိမ်စိတ်တွေ အနည်ထိုင်စ ပြုလာခါမှ ...

***